

Như Khúc Nhạc Buồn

Truyện Dài Dư Thị Diễm Buồn

Chương Sáu

Thúy Minh thờ dài đứng lên và sau khi phụ dọn quét với vú một vài thứ sau bữa cơm chiều. Cô vào buồng nhìn qua chiếc mùng lưới, và nghe tiếng ngáy ngủ pho pho của con gái. Khuôn mặt con bé bầu bĩnh, đầy đặn, làn da non trắng mỏng chập chờn dưới ánh đèn ngủ treo trên tường. Mặt con bé hồn nhiên trong giấc ngủ vô tư lự đẹp như thiên thần. Thúy Minh giờ mừng nghiêng người, nhẹ hôn lên má con, Ái Bình động đậy rồi xoay qua bên kia ôm gối ngủ tiếp... Còn cô nhẹ lên nằm cạnh con, nhưng không tài nào chợp mắt được. Đồng hồ tường đờn tàng tàng rồi gõ mười tiếng... rồi mười hai tiếng... Cửa sổ mở lớn, gió đêm lọt vào phòng chiếc màn mỏng bay phất phơ mát rượi, mang mùi cỏ hoa phẳng phất tỏa bay.

Dưới con rạch đào, sát nhà từ sông ăn thông vào đến sà n lãng, Thúy Minh nghe được tiếng mấy con cá thòi lòi nhảy nhẩy trên mặt nước lốm bốm. Và cô còn nghe mồm một tiếng kêu nỉ non của những con dế mèn, từ mấy chậu kiểng vú trồng đặt ngoài hiên nhà. Nằm xoay qua, lộn lại không chợp mắt được... Mấy con thằn lằn bám đầu đó trên vách, trên trần nhà, đang chác lười từng cơn, ôi nghe sao mà buồn não ruột! Thúy Minh vẫn chưa ngủ, cứ trăn trở và cơn buồn đau hắt hiu nhói thốc khi nhớ đến chuyện của Cẩm Lệ... Rồi dòng hồi ức xa xưa cuộn cuộn quay về, khóa lấp những ý nghĩ khác... Mặc dù Thúy Minh không bao giờ nghĩ hoặc nhớ đến chuyện đau thương cứ mãi vằng vặc xâu xé của mình...

Tin con bạn Thủy Tiên kết hôn, chỉ trong chốc lát cả trường từ thầy cô đến học sinh đều biết hết! Số là con Hoàng Yến mang sổ học bạ của lớp lên văn phòng... Nó nghe lóm Hiệu Trưởng và phụ huynh học sinh nói chuyện trong phòng (cửa không đóng) mới biết rõ... Nàng ta chạy băng qua sân trường rộng đến trước cửa lớp, rồi đi lẹ thảng về bàn ngồi thờ hào hể:

- Làm gì mặt mày mảy xanh lè xanh lét như bị ma đuổi vậy? Bộ bị ai rượt hay gặp chuyện gì ghê gớm lắm hả Hoàng yến?

Cô bạn Thu Bình ngồi kể bên hỏi. Không trả lời bạn, Hoàng Yến liếc mắt lên bàn thầy giáo, thấy ông vẫn thản nhiên viết bài trên bảng đen. Cô ta chớp chớp đôi mi dài cong vút chăm chăm nhìn bạn, hỏi:

- Ê Thu Bình, mày chơi thân với con Thủy Tiên, vậy mày có biết chuyện gì về nó không?

Thấy bạn ngần ngừ, Hoàng Yến hấy bạn con mắt có đuôi rồi chêm thêm:

- Mày không thành thật mà đĩa xạo, không nói đầu đuôi ngọn ngành mọi thứ về con Thủy Tiên cho tao nghe, thì từ rầy đừng có ngó mặt tao nữa. Tụi mình sẽ nghịch chơi luôn...

Thu Bình tỉnh bơ, mở to mắt trợn lại:

- Bộ con Thủy Tiên có chuyện gì hả, sao tao không biết vậy cà? Mà chuyện gì vậy nà?

Hoàng Yến trợn mắt, hắt hàm hỏi:

- Bộ mày không biết thiệt? Hay cố tình giấu tao đó con kia?
- Chuyện gì của con Thủy Tiên, tao không biết thiệt, bộ mày biết hả, chuyện gì vậy? Bây giờ không nói thì mày lại là đứa giấu tao đó...

Tiếng trống thùng thùng báo hiệu đến giờ chơi. Học trò trong lớp túa ra với tà áo trắng như bay lượn nhõn nhõn như đàn bướm trắng. Đã là học trò Trung học rồi, nhưng cô nào bộ ngực cũng xép lẹp như hai cái vú cau. Có cô vú bằng trái chanh, hoặc trái quít thì phải mặc áo lót bên trong thiệt chặt, cho cái vú ép sát vào. Thuở đó nữ sinh Trung học vẫn chưa biết diện. Nếu ngực lớn họ sợ bạn bảo là đã có bồ thì mắc cỡ chết đi thôi! Lũ bạn sẽ trêu ghẹo, đàm tiếu là: "*Con gái chơi với con trai/ Thì hai cái vú bằng hai trái dứa...*" Các cô Trung học từ lớp Đệ Ngũ trở lên thì tuổi cũng phải mười sáu, mười bảy hết rồi. Vậy mà mỗi lúc ra chơi, mấy xe bán cóc, ổi, xí muội, bánh, trái, cốm, kẹo... Bị bọn học trò vây quanh che kín, ai đi ngang qua để ý thì chỉ thấy cái nóc xe thôi... Những xe bán các món ăn vặt đó: Nào là khô mực nướng cán mỏng có mùi hăng hắc trong gió. Đệm thêm dưa chua bằng củ cải trắng xắt chỉ, tương ngọt, ớt cay phủ lên miếng mực trên cái đĩa nhỏ trông hấp dẫn vô cùng... Gần như cô nào cái miệng cũng nhồm nhoàm nhai mực hít hà khen ngon ... Xoài tượng sống cắt miếng, chùm ruột, cóc, ổi... ngâm cam thảo khi bán họ được phết nhẹ lớp muối ớt... Các cô vừa nhai giòn khừu khừu, môi mọng đỏ một phần vì ớt cay... Vậy mà con mắt còn láo liên coi bạn mình đang ăn món gì?

Nàng Hoàng Yến nhai kẹo dứa, hai mép miệng tươm đường. Thấy bạn, cô chọt lớn tiếng bảo:

- Thu Bình coi kia, bọn mình giờ ra chơi thì nhào ra giành giựt mua đồ ăn ngấu, ăn nghiêng sợ hết giờ... Còn nàng Thủy Tiên của mày đang đứng “đeo ne” dựa cột nhìn trời hiu quạnh mà nghĩ ngợi, mà mộng mơ... Thiệt hết nói nổi, con này động tình xuân rồi... Vậy thì học làm sao vô đây?

Nghe Hoàng Yến nói, Thu Bình bụm miệng cười rử rượi, cười muốn nín thở vì nó bảo “con Thủy Tiên đứng đeo ne”. Ôi câu nói “đứng đeo ne” bình dân nghe mắc cười muốn lộn cả ruột gan đây nè! Chọt Hoàng Yến, đến gần hơn kề miệng vào lỗ tai Thu Bình thì thầm. Thu Bình rùng mình lấy tay nhẹ đẩy bạn ra, nạt tươi hột sen:

- Nồi đất ơi, cứ nói lớn đi, chớ mày nói nhỏ gì mà cái miệng còn lớn hơn ống tà la làm vừa muốn điếc con rái nhột cái lỗ tai tao muốn chết vậy hà...

Hoàng Yến mắt huýt bạn, trề môi dài cả thước nhưng cái miệng vẫn nhai chóc chách và lớn họng:

- Hồi nãy tao chạy về định báo tin cho mày, nhưng mày hỏi nhiều quá rồi đến giờ ra chơi nên tao quên. À mày biết không Thu Bình, tao nghe lén ba má con Thủy Tiên vào gặp ông Hiệu trưởng trên văn phòng. Họ xin cho Thủy Tiên nghỉ học luôn vì tháng sau nó đám hỏi và sau đó ở nhà học nữ công, gia chánh để về làm vợ người ta. Hình như chồng tương lai của nó đang làm ông cống ông nghề gì lớn lắm ở miền Trung đó mày à...

Thế là trống “thùng, thùng...” vô duyên báo hết giờ chơi! Các nàng sắp hàng vào lớp!

Thế rồi bọn học trò rỉ tai nhau, đưa nhìn cười hí hí, đưa chỉ trỏ về phía Thủy Tiên... Làm con nhỏ mắc cỡ, lên văn phòng xin phép te te ôm tập bỏ lớp về luôn... Từ đó trở đi, bạn bè không ai còn thấy bóng hồng của nàng Thủy Tiên thấp thoáng trong bạn bè ở sân trường lớp học nữa. Thủy Tiên đang học lớp đệ nhất. Thu Bình nghĩ, nếu dùng chữ đẹp diễn tả nó không, thì chưa đủ... Từ thuở xa xưa, bao nhiêu ngàn năm trước, Tây Thi đời nhà Đường đẹp thế nào mà được Đường Minh Hoàng sủng ái phải đưa vào sách sử Trung Hoa thì Thu Bình không biết! Nhưng Thủy Tiên bạn của Thu Bình có mái tóc quấn tự nhiên, đen như mực tàu, mịn, và xoắn như nhung, và nhấp nhánh dưới nắng bình minh trên đường đến trường khi đầu không che nón. Cô có dáng mảnh mai éo lã, nước da trắng bóc như hột gà lột vỏ. Chiếc cổ thiên nga trắng ngần với những sợi tóc mây quấn ấp e, lơ lả... khiến Thủy Tiên mặc áo nào trẻ cổ trông cũng đẹp, cũng sang... khiến bạn bè có đứa hâm mộ, và cũng lắm đứa ganh tị. Hai bờ mi cong e ấp ôm đôi mắt to, tròn xoe, sáng ngời đen láy của Thủy Tiên. Chiếc mũi dọc dừa thẳng, cao, nhân trung sâu. Miệng cô ta vừa nhỏ vừa xinh với hai bờ môi ướt như vừa ăn chuối chiên chưa lau miệng, và hồng tự nhiên như lúc nào cũng được thoa lớp son mỏng. Thủy Tiên có cảm chẻ, có hầu nơi cổ mà các sách số và thầy xem tướng đã nói người phụ nữ nào có hầu dưới cằm thì có tướng đại phú, đại quý, mệnh phụ phu nhân... Thiệt đúng y như rằng, Thu Bình biết chồng tương lai của Thủy Tiên xuất thân từ trường Võ Bị Đà Lạt. Lại là đương kiêm Quận Trưởng ở quận nào đó ngoài miền Trung.

Gia đình ba má của Thủy Tiên làm chủ mấy cửa tiệm vàng lớn có tiếng ở rải rác thành phố từ Sài Gòn, Gia Định, Chợ Lớn... Ngoài ra nhà họ còn nhập cảng và bán ra các loại đá quý như: kim cương, ngọc thạch, hồng ngọc, ngọc trai... Thủy Tiên sanh ra là ngôi sao sáng. Cô đúng là tiểu thơ đài các, vừa có sắc, vừa có cha mẹ giàu. Chồng tương lai của cô cũng thuộc về thế gia vọng tộc, cháu nội của ông Đốc Phủ sứ hồi hưu... Cha cô cũng đã từng du học nước ngoài giờ lại là ông bà chủ lớn. Ba má của Thủy Tiên quen nhau lúc học ở Pháp, hai người trở về Việt Nam cưới hỏi. Họ nói tiếng Pháp, tiếng Anh giòn rụm như bẻ cây, dòn như bắp rang... Không thích làm việc bị gò bó giờ giấc làm việc theo hành chánh... Cả hai người trở thành thương gia ăn nên, làm ra không mấy hỏi, và Thủy Tiên còn có người anh qua Mỹ du học về không gian.

Thu Bình thân với Thủy Tiên, vì hai cô học cùng lớp từ Đệ Thất cho đến bây giờ. Cha của hai người là đôi bạn thuở nhỏ, hai gia đình lại ở cùng một thành phố. Người ở đầu hướng đông, người ở cuối hướng tây không xa chi lắm... Và gia cảnh của hai gia đình cũng rất là tương xứng. Một bên có cửa, một bên có địa vị! Ba của Thu Bình không đi du học. Khi học xong chuyên môn ra trường, ông được bổ làm trong một Bộ ở Sài Gòn, và cưới vợ sanh bốn người con, ba người con lớn đã thành gia thất. Nhưng cứ đôi năm thì ba cô ra ngoại quốc tu nghiệp vài tháng. Thu Bình là đứa con gái út của gia đình có hai anh, một chị... Ba má của Thủy Tiên muốn sau này cưới Thu Bình cho anh cô. Hai bên gia đình tuy chưa nói ra, nhưng đã ngầm ngầm chấp nhận việc hôn nhân giữa con trai lớn và con gái út của họ sau này.

Chiều đó Thủy Tiên đến nhà, đèo Thu Bình trên chiếc vespa màu trắng mới cáo cạnh. Ba má cô đặt mua ở ngoại quốc, vừa được nhập cảng vào tuần trước cho con gái mình. Thủy Tiên chở Thu Bình chạy lạng qua chợ Bến Thành. Nơi có muôn hồng ngàn tía, và người đông như kiến cỏ. Làm Thu Bình sợ điếng hồn muốn nín thở, bởi chân căng chút xíu nữa thì quệt vào xe người đang chở cây kiềng cùng chiều. Có khi hai xe chạy

sát quá, người ngồi phía sau yếu bóng vía hét la lên tiếng rủa xả om xòm trời đất! Nhưng cô ta tỉnh bơ chẳng thèm để ý đến chi cho mệt. Xe ngon trốn đang chạy bon bon, bỗng hai chàng thanh niên từ đâu cũng xe vespa vọt đến song song với Thủy Tiên. Thu Bình sợ quá quíu cả hai chân, và tay có móng nhọn cào chặt vào vai, làm Thủy Tiên bị đau la oai oái:

- Trời ơi, mày cào vào vai tao muốn rướm máu đây nà. Điều này hôn phu tao về thế nào cũng tra hạch tại sao có vết cào cào đó...

Thu Bình chẳng thèm đếm xỉa vào lời nói giỡn của bạn, cô đánh vai Thủy Tiên thùm thùm:

- Mày làm ơn chạy chậm một chút... Mày lạng qua lạng lại coi chừng nhắm mắt không thấy đường, còn mở mắt sẽ thấy bệnh viện đó... Làm ơn làm phước chạy chậm một chút cho tao nhờ đi, tao năn nỉ mày...

Làm như không nghe thấy gì hết, Thủy Tiên đạp số cho xe vọt qua mặt những xe chạy gần... Cô chạy bạo quá, khiến hai thanh niên kia hoảng hồn, chạy chậm lại và bị lùi bỏ về phía sau!

Thu Bình nổi nóng, hét lớn:

- Thủy Tiên bà bà ơi, hạ thần còn yêu đời lắm lắm lắm, không muốn sau lần đi dạo này, thì sẽ đi bằng tó, hoặc bằng xe lăn đâu nghe...

Thủy Tiên cười ngất nga ngất ghé như mụ điên, chẳng thèm để ý đến lời rên rỉ, ì ôi của bạn ... Khi đến nơi, xe dừng lại trước tiệm giải khát... Thu Bình mới định thần:

- Trời đất quỷ thần thiên địa, ông bà ông vải ơi! Bộ muốn giết tao hả? Mày cũng phải cẩn thận còn không bao lâu đi lấy chồng rồi đó. Đồ con quỷ phá nhà chay. Mày không ngại nhưng bạn mày là đũa nhát gan yếu bóng vía lắm, có biết không?
- Bởi vậy hôm nay tao mới rủ mày đi quậy cho đã! Nhưng tao không ngờ mày lại tệ không thua gì thổ đế và nhát gan hơn tao nghĩ nhiều!

Hai cô vào quán gọi mỗi người một ly nước mía vừa uống vừa nói chuyện. Thủy Tiên nhìn bạn dò xét rồi lên tiếng mở đầu:

- Sao vậy, mấy con chim chèo bẻo trong trường thổi phồng về tao dữ lắm phải không? Tụi nó đưa nào ưa thì đưa tao lả lướt lên chín tầng mây xanh... Đưa nào không ưa thì dim tao xuống tận mười hai tầng địa ngục chớ gì? Thôi kệ bọn chúng, dù sao tao cũng không còn đến trường nữa...

Nói đến đó, cô dừng lại nhìn bạn như dò xét, rồi tâm sự lên ngôi (cõi mở tâm tình):

- Nhưng mà này Thu Bình, thú thật với mày tao chưa muốn kết hôn... Bởi bọn mình hãy còn quá trẻ mới mười chín tuổi thôi... Tao muốn đậu phần hai sau đó ghi danh vào phân khoa... Sinh viên nghe oai phong hơn học sinh, mày thấy có đúng không? Nhưng ông bà già tao cứ tụng kinh hàng ngày, nhai đi nhai lại vụ kết hôn hoài. Thôi thì tao ưng phứt cho rồi, ngày sau biết ra sao rồi sẽ tính sau này à. Nhưng chuyện đầu tiên hôm nay chờ mày đi chơi và nhờ làm dâu phụ cho tao. Tao biết mày sẽ vui mừng không hết chớ có đâu từ chối phải không Thu Bình...?

Thu Bình đang uống ngụm nước mía, vừa khoác tay, vừa lắc đầu lia lịa, rồi lớn tiếng:

- Không, không, tao không làm phù dâu đâu! Bởi tao thường nghe ông già bà cả bảo rằng, đưa nào làm phù dâu sẽ mất duyên con gái, sẽ lỡ thời, sẽ không ai thèm cưới, sẽ ở giá suốt đời đó. Cho xin hai chữ bình an đi, bởi tao sợ làm phụ dâu rồi sẽ “ế chồng” thì tội nghiệp lắm mày ơi...

Thủy Tiên trề môi, cười ngất:

- Bậy nà, thời buổi này mà mày còn tin chuyện đó nữa hả? Tao nghe nói ở Âu, Mỹ con gái năn nỉ được làm dâu phụ và tự họ bỏ tiền ra mua sắm y trang nữa đó. Ế mà này, Thu Bình đẹp như nàng tiên giáng trần lại sợ “ổng chề” sao?

Thủy Tiên nhìn bạn miệng cười lí lắc, đôi mắt đen láy ngời sáng. Thu Bình nghĩ ngay cặp mắt nó đã tố cáo, là con cà chớn này sắp dở trò gì nữa đây? Thiệt y như rằng, cô nàng làm bộ ổng ẹo, rồi nhái theo giọng điệu mấy con nhỏ bạn Bắc kỳ trong lớp:

- Thế cơ? Mày đừng có “no” anh Hai tao trực hờ để “no” cho mày “dồi” Thu Bình ơi. Chạy trời không khỏi nắng, mày chắc chắn sẽ làm chị dâu tao đó mà...

Thu Bình nghe vừa mắc tức cười, vừa thấy ghét:

- Thôi đi bà nội! Bà già giọng Bắc Kỳ nghe dở ẹt hà! Nghe thiệt là chướng cái lỗ tai thì thôi. Nghe cái giọng của mày, khiến tao muốn vả mấy bạt tai để văng mấy cái răng cửa ra cho rồi.

Cả hai cô cười sặc nước mía văng tùm lum. Thu Bình nghiêm giọng, bảo:

- Tao chạy luôn, không sao thối thoát được mày. Thôi thì cũng được, tao sẽ làm dâu phụ cho. Vậy mày muốn dâu phụ mặc thế nào thì tao mặc thế này. Mặc áo dài, đầm xoè, áo sườn xám của Tàu gì cũng được... Nhưng nhớ phải may cho cùng mình hàng, và tiếp màu với mấy cô dâu phụ khác ghen.

- Dĩ nhiên rồi... Không có ai ngoài con gái bà dì tao Hồng Hạnh cũng cỡ tuổi bọn mình. Con nhỏ đó học dưới mình một lớp ở trường Marie-Curie nên tánh tình nó cởi mở, phóng khoáng và Tây lắm, chứ không phải cù lần như tao với mày đâu. Còn phù rể cũng có hai chụ, một là em chú bác với hôn phu tao, còn tên kia bạn thân của ông. Nhưng tao cảnh cáo trước, mày chỉ được khiêu vũ nói cười với anh Hai tao thôi. Chớ không được léng phéng với tên rể phụ đi cặp với mày, hoặc thanh niên nào khác nghe chưa!

Thu Bình cười tươi, hấy bạn:

- Mày ganh tị như vậy, chắc ông anh mày đã nổi tiếng là con mọt sách, và ganh tị cũng không thua gì đứa em gái như mày đâu. Anh Hai mày bao nhiêu năm học ở Pháp, rồi sang học ở Mỹ. Đi Tàu đi Tây ăn thì toàn là kỳ trân dị thảo, gặp toàn là kiều nữ học cao hiểu rộng, văn hay chữ tốt... Thôi đừng có xạo sự, anh ta chừng nào mới ngó đến con bé lọ lem quê mùa như tao đây... Nhưng thú thật với mày, có ông chồng ghen thà chết sướng hơn. Làm ơn làm phúc để cho tao bình an sống trọn kiếp này đi mày ơi! Bởi người đời thường bảo: *“Gối rom theo phận gối rom/ Có đâu dưới thấp mà chòm lên cao”* và *“trèo cao té đầu”* khổ cho con bạn của mày lắm, lắm...

.....

Thế rồi ngày quan trọng nhất trong cuộc đời của Thủy Tiên cũng đến. Ngày nhóm họ Thu Bình được ba má Thủy Tiên lên tiếng xin phép nên cô được cha mẹ cho đến sớm và ở lại ngủ đêm nhà của Thủy Tiên để hai đứa hủ hỉ trước khi Thủy Tiên về làm dâu nhà người ta, và cũng để chuẩn bị cho sáng sớm hôm sau nhà trai đến đưa dâu. Đến rước Thu Bình qua nhà Thủy Tiên là Thanh Tâm, anh Hai của Thủy Tiên từ ngoại quốc về trong dịp đám cưới em.

Chiếc xe nhà ngừng lại trước cổng, người thanh niên bước xuống đỡ lấy mấy túi xách đi thẳng vào. Anh ta có dáng vóc thanh cảnh, nhưng hơi cao hơn, chiều cao của người thanh niên Á Đông. Tóc cắt gọn bông chải rẽ bên trái, dợn như lượn sóng úp lên hơi nghịch cho người nhìn, nhưng lại có vẻ phong trần. Anh ta chẳng khác xưa (lúc chưa du học) mặt mày điềm đạm, có nụ cười hiền lành, nho nhã dễ thương... Ba má của Ái Bình xuống mấy bậc tam cấp, rồi bước ra niềm nở đón chào anh ta trước sân nhà. Thanh Tâm thấy ba má Thu Bình thì vui vẻ, lớn tiếng lễ phép hỏi chào:

- Dạ chào hai bác, hai bác vẫn khỏe?

Ba của Thu Bình tầm ngậm dò xét:

- Thanh Tâm đấy à, hồi này học hành ra sao? Bộ học dữ lắm sao trông cháu gầy hơn lần về trước. Thôi vô nhà đi cháu...

Để những xách quà trên bàn anh ta lễ phép:

- Cảm ơn bác, còn một mùa nữa. Nếu không gì thay đổi năm tới cháu sẽ về luôn. Thưa bác, cháu có mua ít quà cho gia đình, nay, cháu đem tặng hai bác...

Má của Thu Bình tươi vui, khách sáo:

- Thiệt là quý quá, nhắn lời bác cảm ơn ba má, và nhất là cảm ơn cháu. Về chơi lần này được bao lâu, chừng nào cháu học xong bên đó?
- Dạ thưa bác cháu về đám cưới Thủy Tiên, hai tuần cháu sẽ trở qua Mỹ. Và mùa thu năm tới thì xong, cháu sẽ về luôn, thưa bác.

Má của Thu Bình gọi người làm rót nước, và bước lên mấy bậc thang lầu, lớn tiếng gọi con gái:

- Thu Bình đâu, hãy xuống đây chào khách đi con. Có anh Thanh Tâm đến thăm...

Nghe tiếng mẹ gọi, Thu Bình mỉm cười không nói. Trở vào phòng cô xem xét lại những gì phải đem theo, để qua dự đám cưới bạn và làm phù dâu. Cô coi lại lần nữa có sót món nào không? Nãy giờ mẹ cô vui quá hông biết con gái mình, từ trên lầu hé màn cửa sổ, đã nghe thấy tất cả từ khi xe ngừng lại trước sân nhà... Nhưng rồi Thu Bình cũng mang dép lẹp xẹp đi xuống. Đang ngồi, Thanh Tâm đứng lên vui vẻ:

- Chào Thu Bình, em có khỏe không? Hôm nay anh đến thăm hai bác và rước em qua bên nhà như lời của Thủy Tiên đã dặn...

Cô bạn của em gái mình hôm nay gọn gàng trong quần sa-teng nhưng đen mờ rượt. Áo kiểu dài tay phồng cao ở vai màu hồng phấn, có thêu hoa li ti dọc theo cổ bà lai tay rộng, cả nơi tôn áo và lai áo. Tóc dài quấn gọn sau ót cao trắng ngần, nên trông cô rất trang nhã và dễ thương. Chiếc miệng Thu Bình nhỏ xinh, thật duyên dáng khi nở nụ cười và khi cô nói.

Thu Bình không chút phấn son trên mặt. Nhưng vẫn nổi bậc đôi mắt to, mi cong lúc nào cũng chớp chớp ngập ngừng như muốn nói! Đôi mắt này đã lọt vào hồn Thanh Tâm tự lúc con bé tí teo, cô hay sang nhà chơi với Thủy Tiên... Vì đường công danh anh đi đó đi đây, đã quên mất cô gái nhỏ năm xưa bạn của em mình. Nay gặp lại, sự phát triển toàn diện thân thể của một cô gái chân phương khả ái ở tuổi đôi mươi... Thật sự hôm nay gặp lại, Thu Bình lần có sức thu hút trong anh vô cùng mãnh liệt!

- Dạ chào anh Thanh Tâm, anh về hồi nào và vẫn khỏe chứ?

Thanh Tâm lấy trong túi quần ra một hộp vuông, màu đỏ. Vừa trao cho Thu Bình, anh vừa bảo:

- Cảm ơn em, anh vẫn khỏe! Đây là quà của em, trước mấy ngày về anh không biết mua gì... Thủy Tiên căn dặn mua cho nó, tiện dịp anh mua tặng em...

Thu Bình nhận quà, tiện tay mở ra xem:

- Cảm ơn anh, quà quý và đẹp quá! Cảm ơn anh rất nhiều, em sẽ đeo đi đám cưới Thủy Tiên...

Ba má của Thu Bình chứng kiến từ đầu. Ông bà tỏ vẻ hết sức hài lòng và chắc hẳn Thanh Tâm sẽ là người rể tương lai của họ.

Má của Thu Bình lên tiếng:

- Bên nhà bữa nay rộn ràng lắm, họ hàng ở xa chắc đã đến rồi? Ở Thanh Tâm đến thăm hai bác, và rước em qua bên nhà luôn hả?

Thanh Tâm chưa kịp trả lời, bà quay qua con gái vui vẻ bảo:

- Vậy con đã chuẩn bị sẵn sàng chưa? Hai bác bên nhà có nhờ và mời ba má ngày mai qua giúp nhà gái để tiếp nhà trai. Rồi sau đó đưa dâu ra Vũng Tàu và dự tiệc cưới luôn... Ảnh chỉ bên đó tính vậy hết sức là tiện. Khách mời hạn chế, và hai họ cùng đãi chung một tiệc nơi chàng rể làm việc, thật là gọn quá...

Thăm gia chủ một hồi, Thanh Tâm xin phép ra về vì còn nhiều việc phải làm... Anh đi trước xách va-li cho Thu Bình, cô theo sau xách thêm một túi nào giấy, dép, khăn, nón, linh tinh... Má ba Ái Bình đi sau, đưa khách và con ra cửa... Ông bà cảm thấy hài lòng và hạnh phúc lắm! Ba đứa của họ đã có gia thất, đứa lớn làm bên Toà Hành Chánh tỉnh Gia Định, sau khi tốt nghiệp học viện Quốc Gia Hành Chánh. Đứa con thứ hai là gái, hai vợ chồng đang dạy trường Mỹ Thuật trong thành phố Sài Gòn. Thằng con trai kế làm bác sĩ, vợ được sĩ có nhà thuốc tây ngoài Chợ Lớn. Cô gái út Thu Bình của ông bà có khả năng học cao hơn các anh chị. Nhưng có lẽ do sự cưng chiều của gia đình, và tánh tự lập, thích làm theo ý mình hơn nghe theo ý cha mẹ như các anh chị của cô. Họ răm rắp nghe lời giáo huấn của cha mẹ. Dù cho ông bà có nói không đúng, có bảo không vừa ý thì anh chị cô vẫn nhắm mắt nghe theo không bao giờ cãi lại...

Thu Bình thì không, bao nhiêu chỗ cầu hôn cô đều lắc đầu nguầy nguậy! Má cô cảm râm con không nghe lời cha mẹ, nào là ngỗ nghịch, nào là bất hiếu. Rồi bà còn dùng mẩu tử tình thâm, mặn, ngọt, khóc lóc... Nhưng cũng vô hiệu với đứa con gái út cứng vàng, cứng ngọc này của ông bà. Thu Bình bực bội cũng không ít, có lần cô lớn tiếng cãi cộ với cha mẹ:

- Con lớn rồi, ba mẹ đừng có ép buộc con bảo con ượng một người cái gì cũng tốt, cũng hay... Nhưng con không có một cảm giác gì với người đó, thì làm sao con ượng được mà sống đến tròn đời tròn kiếp đây? Có ượng về sống chung không bao lâu cũng sẽ vụn nài bể ống. Ba má nghĩ xem như thế có tốt lành gì cho gia đình đôi bên không? Mà con là người gánh chịu đau khổ suốt đời nè! Ba má có thương con thì cho con tự chọn người yêu thương để kết hôn. Xin đừng có ép buộc con làm theo ý ba má nữa! Như vậy sẽ thiệt là tội nghiệp cho đứa con gái này của ba má lắm ...

Biết con vừa nhõng nhều vừa nói thiệt, bà mẹ bực mình, nổi nóng bảo:

- Được rồi, để cho mày kén chọn theo ý mày... Rồi sẽ khổ "*Cá không ăn muối cá ươn/ Con cãi cha mẹ trăm đường con hư*" có biết chưa? Khi chuyện dở lỡ thì đã muộn rồi con ơi! Thiệt tình, tôi vô phước nên mới sanh cái thứ nghịch tử này, không biết kẻ lớn người nhỏ, lúc nào cũng chống đối với cha mẹ...

Ông già đổ dầu thêm vào lửa:

- Nhà mình dư sức cho con du học, tại sao không mở rộng hoài bão cho chính mình? Và ở đây học bác sĩ, kỹ sư, luật... cũng được. Có biết bao nhiêu ngành nghề ăn trên ngồi trước, cao sang không học, lại chọn nghề y tá quèn! Mai mốt ra làm việc thì "*trên đe dưới búa*" bác sĩ, bệnh nhân... ai sai cũng được. Sau này cực nhọc, lương ít, bị người ta coi thấp... thì đừng có hối hận về mà khóc lóc nghe.

Thu Bình giựt mình quay về thực tế, khi Thanh Tâm mở máy và động cơ xe nổ giòn! Trong khi trong lòng anh chàng Thanh Tâm đang hí hửng, khắp khởi vui mừng... Bởi từ bấy lâu nay tâm hồn anh khô khan với những tự điển, những sách vở đầy cui, và suốt ngày với sân trường lớp học... Nay gặp lại Thu Bình, mặc dù trong

lòng chưa dự định gì, nhưng anh cảm thấy như có làn gió mát, niềm vui không tên len lén đưa vào hồn. Cái bất chợt êm êm khó tả đó, khiến anh cảm thấy lòng mình phấn khởi, phơi phới yêu đời và hạnh phúc hơn bao giờ hết. Chiếc xe nhà của Thanh Tâm máy nổ êm ru nhẹ lướt qua khỏi cổng. Ông quản gia nhanh chân chạy ra đẩy chiếc cửa sắt nặng nề đóng lại. Ông bà chủ nhà đưa khách và con gái đi rồi. Họ trở vào với mặt mày tươi rói, nhìn nhau mỉm cười và cùng trầm nghĩ. Thanh Tâm sẽ là chàng rể tương lai, là chồng của cô gái út Thu Bình của mình, mà lòng già tràn đầy niềm vui tươi hạnh phúc...

Nắng sáng rực rỡ trải trên đường tráng xi-măng từ cổng lớn bên ngoài đưa vào nhà. Hai bên những bụi hồng nhung, bích hợp, đỗ quyên... đơm bông khoe hương sắc dọc theo lối đi. Tiếng nhạc êm êm, văng vẳng phát ra "Ai có về bên bến sông Tương/ Nhấn người duyên dáng tôi thương/ Bao ngày ôm mối tơ vương..." Hòa nhịp cùng lời hát, giọng ca ngọt ngào của cô ca sĩ thời đại, thật du dương, dịu dàng văng vẳng xa đưa... Không ai bảo ai, nhưng trong lòng mọi người phơi phới hòa chung niềm vui với ngoại cảnh có cỏ cây, hoa lá, có trời xanh trong vắt, mây hồng ánh nắng chan hòa, và làn thổi qua mát rười rượi. Trước cảnh sắc tươi vui chung quanh, cùng nhịp điệu yêu thương nồng nàn, khiến cho tâm hồn họ hàng, thân quyến... đến dự buổi đón tiếp nhà trai và đưa dâu, trong niềm nở và vui mừng của gia chủ.

Nhớ lại sáng hôm qua Thanh Tâm tình nguyện đi rước Thu Bình. Thay vì cho xe chạy thẳng một mạch về nhà. Anh chàng cho xe rẽ qua đường Lê Văn Duyệt, ngã tư Phan Đình Phùng, nơi Thượng tọa Thích Quảng Đức tự thiêu. Rồi chạy thẳng ra chợ Bến Thành, họ xuống xe đi dọc theo những quán ăn, và những gian hàng bán buôn sầm uất. Bỗng Thanh Tâm đề nghị:

- Thu Bình chúng mình ăn sáng nghe.

Thu Bình tự nhiên:

- Ờ thì đi, nhưng em đã ăn sáng rồi. Vậy anh ăn một mình nghe.

Thanh Tâm cười cười:

- Ăn một mình có thú vị chi đâu. Thôi chúng ta vào quán giải khát, vì nếu ăn sáng thì đã trễ, còn ăn trưa thì mới mười giờ còn quá sớm!

Hai người sóng đôi đi băng qua đường Trần Hưng Đạo, rồi rẽ vào chợ Bến Thành.

Bao nhiêu năm xa cách, giờ trở lại Thanh Tâm thấy thành phố Sài Gòn ngày càng mở rộng, xe cộ, bộ hành ngày càng đông thêm. Anh chép miệng, cười bảo:

- Thành phố này bây giờ lớn hơn xưa và quá nhiều thay đổi... Phố xá buôn bán ngày thêm sầm uất, phồn thịnh... Chiến tranh đâu không thấy, nhưng ở thành phố ăn nên làm ra, các con buôn, tụi si-thầu ngày càng thêm giàu nhờ nhiều hãng xưởng, bán buôn mà mập phì ra...

Thu Bình gợi ý và rủ Thanh Tâm vào quán hủ tíu của ông Tàu, gần chợ Bến Thành ở đường Lê Lai. Vì cô biết anh ta sáng chưa ăn gì. Hàng quán này nằm ngay bên lề đường, dành cho người bình dân. Trên nền xi-măng, dưới lều vải chòi cao bằng mấy cây dựng đứng có khoảng bốn, năm cái bàn nhỏ cho hai người. Cùng hai bàn tròn lớn có thể ngồi chung bốn người hay nhiều hơn. Chen chúc có thể chứa ngoài ba mươi người ngồi ăn một lúc. Thu Bình tự nhiên cười nhẹ, rồi bảo:

- Em biết anh ở ngoại quốc cái gì cũng có, và tiện nghi. Bởi xứ người giàu sang hơn quê hương mình, nên em cố tình dắt anh vào đây ăn, để cho anh biết cái không khí ở cái quán nhỏ này. Chắc là anh chưa ăn gì từ sáng đến giờ phải không? Vậy ăn hủ tíu nghe, em không ăn nhưng sẽ uống cà-phê, như vậy anh sẽ không mắc cỡ miệng!

Nét mặt vô tư, ánh mắt hiền lành và nụ cười trong sáng niềm nở của Thu Bình, đã khiến cho tâm tư Thanh Tâm xao động. Anh cảm thấy như lúc trời trưa nắng hạ đang cơn khát, được ly nước mát ngọt lạnh mát rót vào lòng! Bỗng cô chớp đôi mi cong, tiếp:

- Em và Thủy Tiên cuối tuần mà đi chơi là dọn nhau không được ăn ở nhà. Chúng em sẽ đến tiệm này dần bụng bằng mỗi đứa một tô hủ tíu rồi đi đâu thì đi... Tiệm đây không sang, nhưng chủ tiệm nấu ăn ngon, họ nêm nếm gia vị đậm đà, sạch sẽ, tiếp rước ân cần... Khiến khách hàng dễ chịu và thoải mái khi ăn xong, sau đó còn muốn trở lại... Anh không chê quán đơn sơ bình dân ngoài vệ đường này chứ?

Đưa cho Thanh Tâm tờ thực đơn, và cô cũng xem tới xem lui tờ khác đang cầm trên tay. Bỗng Thanh Tâm lên tiếng:

- Em đừng tưởng ở xứ người giàu rồi cái gì cũng tốt! Mọi người phải làm việc vất vả lắm mới có đồng tiền. Nhiều khi anh ăn mì gói cả tuần lễ, vì không có thời gian và cũng ít có nhà hàng Á Châu gần nơi anh ở. Thu Bình hãy lựa cho anh món gì đó coi, hay món nào em thích cũng được...
- Vậy hả, vậy thì để em gọi anh món hủ tíu Mỹ Tho nghe! Anh sẽ cảm thấy bắt miệng khi ăn, và uống cà-phê sữa nghe... Anh thích cà-phê sữa đá, hay cà-phê sữa nóng?
- Được, cảm ơn em. Cái gì em thích uống khi ăn hủ tíu thì gọi cho anh, nhưng ít sữa nhiều cà-phê nghe... Để anh thử xem sao...

Hai người trò chuyện không bao lâu thì người bán bưng ra hay ly cà-phê từng giọt, từng giọt đen nhánh đều đều nhỏ xuống. Dưới đáy ly đã có sẵn chùng một lớp tay sữa bò hộp màu trắng ngà. Tô hủ tíu vun cao có ngọn, trên mặt nào thịt xá-xiu thái mỏng, gan heo kìa, thận heo xắt mặt cáo, lưỡi heo, tôm, thịt nạc băm... Lớp dưới là giá sống và lớp hủ tíu bột mỳ (hủ tíu trong, hủ tíu bột lọc) Tất cả nằm lửng lửng trong tô lớn chứa nước lèo trong vắt... Mùi tiêu cà, mùi hành hương, mùi ngò rí, mùi hẹ, mùi tần ô (cải cúc), ớt xắt khoanh cùng chanh nồng nàn... Thanh Tâm nhai rào rạo hủ tíu, húp nước lèo ròn rột... Trong khi Thu Bình ngồi nhâm nhi ly hóp từng hóp cà-phê, và thoải mái xem từng trang báo để cho chàng ta ăn tự nhiên.

Thanh Tâm ăn ngon lành chẳng mấy chốc hết sạch tô hủ tíu! Đẩy tô không sang một bên, anh dùng muỗng quậy đều ly cà-phê, kè lên miệng uống từng ngụm, mặt đầy vẻ thõng khoái, thỏa thích, hả hê. Thu Bình cười thầm, con người anh chàng này hiền lành, không đòi hỏi cao, dễ thỏa mãn... Nhưng có khi cô nghĩ không biết anh Thanh Tâm có phải học nhiều rồi bị bất bình thường không? Vì đôi lúc anh nói chuyện đâm xuống bàn nghe vô duyên và lảng xẹt hà! Bỗng anh tươi cười bảo:

- Cảm ơn Thu Bình, em và Thủy Tiên thiệt sáng mắt, tìm được chỗ ăn ngon quá. Anh thấy chưa có hủ tíu nơi nào ngon bằng ở đây.

Câu này còn nghe được, Thu Bình tự nhiên xem Thanh Tâm như anh ruột của mình:

- Vậy sao? Hay tại anh đói, khi đói thì ăn cái gì ăn cũng thấy ngon hết anh ơi.

Thu Bình chú ý nhìn cái áo sơ-mi tay măng-sét của Thanh Tâm, mỗi bên có cái nút cấn ngà voi và hột xoàn nhân tạo, nhưng chiếu hỏn lấm.

Thấy người đẹp Thu Bình ngồi bên cạnh nhìn chăm vào cặp nút áo của mình. Thanh Tâm ta lên gà, quên hết giữ gìn ý tứ thanh lịch! Tưởng bở, miệng anh ta cười hô hố, tay vỗ đùi đen đét thích chí. Anh vừa chỉ vừa khoe khoang loạn cả lên:

- Thu Bình thấy cái nút trên tay áo của anh đây chứ? Ông bạn anh mua ở bên nước Anh tặng. Còn những nút cài trước ngực anh mua ở Hô-nô-lu-lu một hải đảo nổi tiếng thế giới của Mỹ. Còn nữa đôi giày anh mua ở Ý Đại Lợi trong lần du lịch bên đó ...

Rồi cao hứng thế nào, anh ta nhìn Thu Bình cười lớn, chỉ cái đồng hồ đang đeo trên cườm tay mình. Anh không chút ngưng ngừng lớn tiếng khoe khoang:

- Em biết không, đồng hồ anh đeo trên thế giới chỉ có mười cái thôi. Anh là người mua một cái, còn mấy cái kia bán cho các vương tôn công tử ...

Thu Bình đỏ mặt vì mắc cỡ, len lén liếc quanh coi có ai nghe thấy không... Vì với cô, dù có thật cũng không ai khoe lộ liễu như vậy! Chỉ có cái áo, đôi giày, cái quần, đồng hồ mà từ các nước: Anh, Ý, Thụy sĩ, cả từ "hồ-hồ hu-hu" ở Mỹ nữa! Nồi đất ơi, cô nghĩ bụng chắc là anh chàng Thanh Tâm này học quá, nên "sảng" mất rồi chẳng?

Nơi đây không phải là nơi lý tưởng để ngồi tâm sự, nhưng Thanh Tâm và Thu Bình cũng uống hết cà-phê, trả tiền rồi ra khỏi quán. Cả hai thả bộ lang thang qua các siêu thị Passe Eden, thương xá Tax... Qua con đường Nguyễn Du mà mấy năm trước khi nào bất ngờ nghỉ học về sớm, Thủy Tiên và Thu Bình thường rủ nhau ra đó ngắm lá me bay! Nhứt là vào mùa me già, khi gió thổi và đổi chiều bắt chợt, sẽ thấy lá me vàng tua tua lao chao bay rồi nằm rợp trên nền đất râm mát bởi bóng me che. Hay những chiều mưa rơi, Thu Bình thích che dù đi dưới mưa. Thuở đó thật sự cả hai đứa chưa biết tình yêu đôi lứa, và lảng mạn là như thế nào? Họ chỉ ưa thích nơi đó lúc nào cũng có gió, có bóng cây che mát và yên tịnh cho họ cảm giác thoải mái để chịu lấm! Về sau có lẽ nhiều thi nhân văn sĩ cảm nhận được cái thi vị êm đềm của cảnh sắc nơi đây... Nên có nhiều đôi tình nhân tay trong tay đi dạo mát, hẹn hò... Họ cười nói, chạy giỡn vô tình đã làm phai nhạt đi nét êm đềm, thơ mộng và mỹ cảm trong tâm hồn hai cô gái nhỏ... Rồi Thu Bình vào học nghề, về sau này ít khi đến con

đường xưa có lá me bay. Và con đường Nguyễn Du đó, trở thành huyền thoại trong tâm hồn cô “Con Đường Tình Sử” hay là “Con Đường Me Bay” cho mãi về sau.

Thu Bình mỉm cười, nghĩ về học hành thì dĩ nhiên kiến thức và tầm hiểu biết của mình thua anh ta quá xa! Anh ở trên trời cao vọi còn cô xa tí tè qua khỏi mặt đất mấy chục thước cũng chưa tới! Và khi đề cập đến đạo giáo, về thời cuộc, về cuộc sống hiện tại hoặc tương lai... thì cả hai người có hai quan điểm khác nhau rõ rệt! Anh không nghĩ ngợi gì đến chuyện quê hương đất nước... Trong lúc bao nhiêu thanh niên tòng quân giết giặc, công chức được gọi nhập ngũ, động viên... Nơi chiến trường cái chết cận kề trong gang tấc. Anh chỉ biết tìm những gì trên trời, dưới biển trong lý tưởng, tương lai rất xa vời và không thực tế chút nào đối với Thu Bình. Cô nghĩ Thanh Tâm con nhà giàu, tiền rủng rập, giàu nứt đổ vách. Anh có tiêu xài hai ba đời không bài bạc cũng không hết, thì nói chi anh biết hay nghĩ đến chuyện nghèo khổ vì thiên tai của người, hay giặc giã gây náo loạn tổn hại đến quê hương đất nước...

Thanh Tâm sinh ra và lớn trong đóng bạc. Lý tưởng của anh, Thu Bình nghĩ chỉ ở các nước giàu mạnh trên thế giới mới thực hành và áp dụng được dễ dàng thôi. Còn với hiện tình của đất nước, con đường anh theo đuổi khó thành sự thật. Trừ khi anh ra trường và tiếp tục làm việc ở luôn bên xứ người. Cha mẹ anh hãnh diện với bạn bè là có con du học, làm những việc người có tiền bình thường cũng không chi nổi, thì nói gì kẻ nghèo làm sao có khả năng! Cho nên Thu Bình và Thanh Tâm không có gì hợp và tương đắc! Bởi giữa hai người có một ngăn cách vô hình xa lắc, xa lơ...

Rời đường Nguyễn Du để về nhà Thanh Tâm, Thu Bình nhờ anh đưa đi lấy áo sửa lại ở tiệm may. Số là tháng trước, Thủy Tiên chở Thu Bình đi may áo dài và áo đầm cho cô làm phù dâu. Để ngày thành hôn của Thủy Tiên sáng mặc quốc phục áo dài, chiều mặc đầm để tiếp đón khách hai họ đến dự tiệc ở nhà hàng... Mấy hôm trước lấy về có chỗ chưa vừa ý, cô đã nhờ tiệm sửa lại, hẹn hôm nay ra lấy...

Tâm trạng của Thanh Tâm thoải mái vô cùng khi ngồi bên cô bạn nhỏ bây giờ đã khôn lớn trưởng thành, nét chân phương tự nhiên vô tư của Thu Bình đã lọt vào tim của anh chàng Thanh Tâm. Còn Thu Bình một thoáng buồn qua hồn, bởi cô biết chắc chắn là sẽ làm buồn lòng ba má mình! Thanh Tâm con người tốt, gia cảnh tốt, học hành tốt, việc làm ở nước ngoài tốt, địa vị tốt... Nói tóm lại cái gì của anh ta cũng... Nhưng Thanh Tâm ngày xưa, chớ Thanh Tâm bây giờ quá khác biệt... Nhứt là không phải “típ” người lý tưởng để Thu Bình trao thân gởi phận sau này.